

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Honda Giken Kogyo Kabushiki Kaisha

Strona pozwana: Maria Patmanidi AE

Sentencja

Artykuły 5 i 7 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, zmienionej Porozumieniem o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r. oraz art. 9 i 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się pierwszemu wprowadzeniu do obrotu w Europejskim Obszarze Gospodarczym lub w Unii Europejskiej bez jego zgody oryginalnych towarów opatrzonych tym znakiem towarowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 377 z 21.12.2013.

Postanowienie Trybunału (ósma izba) z dnia 4 września 2014 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Autorità per l'energia elettrica e il gas przeciwko Antonella Bertazzi i in.

(Sprawa C-152/14) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 99 regulaminu postępowania przed Trybunałem — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/170/WE — Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC — Klauzula 4 — Umowy o pracę na czas określony zawierane w sektorze publicznym — Procedura stabilizacji — Nabór pracowników zatrudnionych na czas określony jako urzędników bez przeprowadzania konkursu otwartego — Ustalanie stażu pracy — Całkowity brak uwzględnienia okresów służby ukończonych na podstawie umów o pracę na czas określony — Zasada niedyskryminacji]

(2014/C 409/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Autorità per l'energia elettrica e il gas

Druga strona postępowania: Antonella Bertazzi, Annalise Colombo, Maria Valeria Contin, Angela Filippina Marasco, Guido Guissani, Lucia Lizzi, Fortuna Peranio

Sentencja

- 1) Wykładni klauzuli 4 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999 r., stanowiącego załącznik do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy dokonywać w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak w postępowaniu głównym, które całkowicie wyklucza uwzględnienie okresów służby ukończonych przez pracownika organu publicznego zatrudnionego dotąd na czas określony przy ustalaniu jego stażu pracy w związku z zatrudnieniem go na czas nieokreślony w charakterze urzędnika przez ten sam organ w ramach szczególnej procedury stabilizacji jego stosunku pracy, gdy funkcje sprawowane w ramach umowy o pracę na czas określony odpowiadają funkcjom sprawowanym przez urzędnika należącego do stosownej kategorii tego organu władzy publicznej, chyba że takie wykluczenie jest uzasadnione „powodami o charakterze obiektywnym” w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4, czego ocena należy do sądu krajowego. Sama tylko okoliczność, że pracownik zatrudniony na czas określony ukończył te okresy służby na podstawie umów o pracę lub stosunku pracy na czas określony, nie stanowi takiego powodu o charakterze obiektywnym.

- 2) Cel polegający na uniknięciu pojawienia się zjawiska odwrotnej dyskryminacji urzędników zatrudnionych jako laureaci konkursu otwartego nie może stanowić „powodu o charakterze obiektywnym” w rozumieniu klauzuli 4 pkt 1 lub 4 porozumienia ramowego, gdy – jak w sprawie głównej – rozpatrywane uregulowanie krajowe wyklucza całkowicie i w każdych okolicznościach uwzględnienie wszystkich okresów służby ukończonych przez pracowników na podstawie umów o pracę na czas określony do celów obliczenia ich stażu pracy przy rekrutacji na czas nieokreślony, a tym samym również ich wynagrodzenia.

(¹) Dz.U. C 194 z 24.6.2014.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-303/14)

(2014/C 409/39)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (Przedstawiciele: K. Mifsud-Bonnici i K. Herrmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez brak powiadomienia Komisji o jednostkach certyfikujących dla personelu i przedsiębiorstw i o tytułach certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw zaangażowanych w działania dotyczące niektórych fluorowanych gazów cieplarnianych stanowiące przedmiot rozporządzeń wykonawczych Komisji oraz poprzez nieustanowienie przepisów w sprawie sankcji mających zastosowanie do naruszeń przepisów rozporządzenia (WE) nr 842/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie niektórych gazów cieplarnianych (¹) i niepowiadomienia o nich Komisji, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 5 ust.2 w związku z art.12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 303/2008 (²), art. 12 ust.3 rozporządzenia Komisji (WE) 304/2008 (³), art.7 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 305/2008 (⁴), art.6 ust.1 rozporządzenia Komisji (WE) 306/2008 (⁵), art.4 ust.2 rozporządzenia Komisji (WE) 307/2008 (⁶), art.1 rozporządzenia Komisji (WE) 308/2008 (⁷) oraz art.13 ust.2 tegoż Rozporządzenia;
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Art.5 ust.2 Rozporządzenia 842/2006 nakłada na państwa członkowskie obowiązek powiadomienia Komisji o ich programach szkoleń i certyfikacji dla przedsiębiorstw i personelu zaangażowanych w instalację konserwację, serwisowanie urządzeń i systemów objętych jego art.3 ust.1 oraz odzyskiem fluorowanych gazów cieplarnianych. Obowiązek ten został doprecyzowany przez rozporządzenia wykonawcze Komisji przyjęte na podstawie art.5 ust.1 Rozporządzenia 842/2006.

Pierwszy zarzut skargi dotyczy zatem tego, że Rzeczpospolita Polska do tej pory nie podała Komisji nazw jednostek certyfikujących personel i przedsiębiorstwa wykonujące kontrolę szczelności, instalację, konserwację lub serwisowanie stacjonarnych urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych i pomp ciepła, systemów ochrony przeciwpożarowej i gaśnic, oraz odzysk tych fluorowanych gazów cieplarnianych oraz nazwy certyfikatów dla personelu i przedsiębiorstw spełniających wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Brak ponadto podania nazw jednostek certyfikujących personel dokonujący odzysku fluorowanych gazów cieplarnianych z rozdzielnic wysokiego napięcia i rozpuszczalników na bazie fluorowanych gazów cieplarnianych z urządzeń oraz nazwy certyfikatów dla personelu spełniającego wymogi certyfikacji określone w rozporządzeniach wykonawczych Komisji. Władze Polskie nie podały również Komisji nazw jednostek wydających zaświadczenie o odbytym szkoleniu oraz nazw zaświadczeń o odbytym szkoleniu spełniających wymagania zawarte w art. 3 ust.2 i załączniku rozporządzenia Komisji 307/2008 zgodnie ze wzorem ustanowionym w rozporządzeniu Komisji 308/2008.